

Uittreksel uit het boek
Revolutie in de geneeskunde

van Matthias Kamp (arts)

De „regelingen' een reiniging van het lichaam?

Als Bruno Gröning na zijn toespraken aan de aanwezigen vroeg of ze iets in hun lichaam hadden gevoeld, vertelden ze vaak over pijn die voor een deel tijdens de toespraak echt erger was dan anders. Men zag aan Bruno Gröning dat hij zich over zulke uitspraken verheugde. Dat was vaak tot verbazing van de hulpzoekenden, die immers waren gekomen om gezond te worden en die in de erger geworden klachten niets goeds konden ontdekken.

Bruno Gröning noemde de reacties die optraden door het binnenstromen van de genezende kracht, zoals bijvoorbeeld veranderingen in klachten of pijn, „regelingen”.

Hij zei over dit fenomeen:

„De regelingspijn moet er zijn. Vaak zijn sommige mensen bang, als de regelingspijn begint, dat het een terugval is.[...] Enkelen wisten daar weer gebruik van te maken en zeiden: 'In plaats van gezond, maakt hij de mensen ziek.' - Daarom maak ik u erop attent, als de regelingspijn komt, om die te verdragen. Er gebeurt niets ergs, alleen maar dat de mens gezond wordt.”

Bruno Gröning zag in de regelingen een reinigingsproces, een reactie die dan optreedt als de heilstroom de gebieden van lichaam en ziel aanpakt waar een stoornis (ziekte) was. Men kan daarin ook de uiterlijke tekenen van een omschakelingsproces of een „herregulering” van verstoorde lichamelijke of geestelijke functies herkennen. Vaak uitte deze regelingen zich als pijn of de symptomen van de ziekte worden voor de hulpzoekende voelbaar erger, soms minder of onveranderd. Ook kunnen er onder andere reacties optreden zoals diarree, braken, koorts, algemene malaise, zwakte en nog meer. Als er regelingen optreden is dit een goed teken, want er wordt duidelijk dat de mens op de genezende kracht reageert en dat het reinigingsproces in zijn lichaam is begonnen.

Anna K. (59) uit W. leed meer dan 13 jaar aan een linkszijdige verlamming, als gevolg van een hersenbloeding. Toen ze voor de eerste keer de heilstroom in haar lichaam opnam, voelde ze prikkeling en ze kreeg pijn in de rechterkant van haar hoofd. Om dit te begrijpen moet men de anatomische situatie in het lichaam bekijken. Als een linkszijdige verlamming aanwezig is, zijn de overeenkomstige hersencellen van de rechterhersenhelft vernietigd: De zenuwbanen gaan in de hersenstam naar de andere kant, zodat de spieren van de linker lichaamshelft door hersencellen van de rechterhersenhelft worden verzorgd. Met verbazingwekkende precisie treedt de regelingspijn juist daar op, waar 13 jaar geleden door de hersenbloeding de vernietiging van de hersencellen plaatshad (uitgebreid bericht in het aanhangsel).

Uiteindelijk zal het hier voor elke lezer duidelijk geworden zijn dat het eenvoudig onjuist is om de heilstroom in zijn werking als een gevolg van inbeelding of suggestie af te doen. Medisch gezien regenereren zenuwcellen niet. Een verdwijnen van een organische zenuwverlamming na dagen, die meer dan 10 jaar bestond, is niet te verklaren. Hier toont zich de werking van een genezende kracht, die naar haar eigen wetmatigheden in het lichaam werkt. Zelfs genezing van puur organisch lijden kan plaatsvinden.

Christa Leiendecker uit K., vertelde mij over haar genezingen:

Al als kind leed zij aan astma en sinds haar 12e jaar aan hooikoorts. Jarenlang was ze allergisch voor walnoten en bovendien had ze 's nachts kramp in haar voeten. In mei 1981 hoorde ze over de leer van Bruno Gröning en op dezelfde avond toen ze zich instelde op de genezende kracht, kreeg ze het erg benauwd. Na deze avond was ze van de astma genezen. De genezing is gebleven. Ze is nu alweer twaalf jaar vrij van astma.

Enkele dagen na de genezing van astma beleefde ze de tweede genezing. Tijdens een wandeling ging alleen haar rechteroog plotseling erg tranen en jeuken, dus typische klachten van hooikoorts. Dat had ze nog niet meegemaakt, want anders waren beide ogen geïrriteerd en had ze een loopneus. Ze geloofde dat nu de al jaren bestaande hooikoorts uit haar lichaam „geregeld" werd. De erge jeuk en het tranen van haar rechteroog was alleen het uiterlijke teken van dit reinigingsproces. Inderdaad was het rechteroog de volgende dag weer vrij en sindsdien is de hooikoorts niet meer voorgekomen. In de zomer kan ze nu weer zonder klachten langs bloeiende weiden en velden lopen.

De derde genezing, van de allergie voor walnoten, kwam pas in de herfst van 1981. Ze had plotseling het gevoel dat ze nu walnoten zou kunnen verdragen. Na het eerste stukje bleef tot haar grote verbazing elke lichamelijke reactie uit. Tijdens de dagen daarop at ze kleine hoeveelheden walnoten. Bij het tweede stukje traden de gebruikelijke symptomen weer op: jeuk over het hele lichaam, reactie van de slijmvliezen en koorts. Mevrouw Leiendecker had echter weer de innerlijke zekerheid dat deze verschijnselen bij de regelingen hoorden, ze geloofde in regelingen.

Ze vertelde:

„Bij het vierde stukje walnoot kwamen er zulke zware regelingen dat ik het gevoel had, dat mijn hoofd veel groter was dan anders. Ik had het erg heet, waarbij ik het op hetzelfde moment koud had. Omdat ik wist dat dit de laatste reiniging was, nam ik daar geen zalf voor. Deze toestand duurde 's avonds enkele uren. De volgende morgen was alles weg. Sindsdien ben ik ook van deze belasting bevrijd en kan ik onbezorgd weer alles eten."

Ook nu, twaalf jaar later, is ze nog steeds vrij van de beschreven klachten.

De 's nachts optredende voetkramp verdween in juli 1981. In die tijd kreeg zij tijdens een bijeenkomst, na het instellen op de heilstroom, plotseling kramp in haar voet (overdag!), die met onderbrekingen tot de avond duurde. Christa Leiendecker nam ook hier het geloof op, dat deze verschijnselen behoren tot het reinigings-/omschakelingsproces voor de genezing van het lichaam. Ze had gelijk: sindsdien is er 's nachts geen kramp meer voorgekomen.

Een groot aantal mogelijke symptomen kan als uiterlijk zichtbaar teken van het innerlijke „reinigingsproces" optreden. De regelingen kunnen, zoals bij de genezing van astma te zien was, in dezelfde vorm als de ziekte voorkomen. Of er maken zich heel niet-typische verschijnselen kenbaar, zoals bij de genezing van de hooikoorts en de voetkramp is gebeurd. Zo'n niet-typisch verloop maakt het natuurlijk gemakkelijk om het vertrouwen op te brengen en het gebeuren, zo duidelijk een genezingsreactie, af te wachten. Vaak komt er nog bij, zoals mensen die genezen zijn mij dikwijls vertelden, dat er een onverklaarbare zekerheid, een intuïtief weten bestond, dat de optredende reacties behoren tot het proces van regeling respectievelijk genezing.

Ferdinand Duwe uit L. leed sinds zijn 16e jaar aan maagpijn door ontstekingen van het maagslijmvlies, met steeds weer maag-en twaalfvingerige darmzweren. Op grond daarvan werd hij uit het leger ontslagen. Hij slikte elke dag de daarvoor bestemde preparaten die de maag beschermden. Echter ze zorgden slechts voor verlichting van de voortdurende pijn. Vaak werd de heer Duwe zelfs 's nachts wakker door de pijn. Hij was meerdere keren in het ziekenhuis geweest, maar daar kon men hem niet helpen. De heer Duwe had een operatie geweigerd. Volgens de medische rapporten ging het bij hem om een chronisch recidiverende maag- en duodenikwaal. De eventuele gevolgen van deze chronische stoornis worden duidelijk door het lot van zijn naaste familieleden. Zijn vader en zijn broer hadden door dezelfde ziekte een maagperforatie gehad. Zijn jongste broer heeft dezelfde klachten en al zijn ooms leden aan dezelfde ziekte. Bij een oom werd hierdoor zijn maag voor het grootste deel verwijderd (2/3 resectie), een andere oom is eraan gestorven.

In 1988 hoorde hij via een collega van z'n werk over geestelijke genezing door de leer van

Bruno Gröning . De heer Duwe wilde zich ervan overtuigen en in September 1988 legde zijn collega hem de leer uit en liet hem zien hoe hij de genezende kracht kon opnemen.

De heer Duwe kon direct de heilstroom in zijn lichaam voelen. Van toen af aan stelde hij zich elke ochtend en avond op de genezende kracht in. Hij kon geloven dat de pijn nu niet meer bij de ziekte hoorde, maar dat het regelingspijn was. In de volgende dagen was er verder wei pijn, maar anders en niet zo voortdurend aanwezig als ervoor. Het was erger (!) dan anders en kwam met tussenpozen. De duidelijke verandering van het karakter van de pijn in combinatie met het opnemen van de genezende kracht maakten het de heer Duwe gemakkelijker om in de veranderde pijn het uiterlijke teken van de innerlijke omschakeling voor de genezing te zien. Van 10 tot 15.10.1988 voelde de heer Duwe elke dag de regelingspijn, die steeds erger werd en met steeds kortere tussenpozen optrad.

Hij vertelde mij hoe het toen tot de genezing kwam:

„Op de zaterdagochtend van deze week was het bijzonder ernstig. Ik moest om drie uur opstaan, omdat om vier uur mijn dienst begon. De regelingspijn was er weer en zeer hevig.

Het liefst had ik mij nu ziek gemeld, maar waar en bij wie op dit uur? Ik pakte het boek 'Hier is de waarheid rond Bruno Gröning' in mijn tas en ging op weg naar mijn werk. Daar aangekomen ben ik direct, toen mijn werk het toeliet, in het boek gaan lezen. Het was tegen zeven uur en ik had al enkele bladzijden gelezen, nog steeds onder grote regelingspijn, toen ik opeens, eerst heel zwak, maar toen snel sterker wordend, een kriebelen van top tot teen voelde. Dit kriebelen was een wonderbaarlijk en mooi gevoel. En toen het kriebelen weer voorbij was, was mijn pijn weg. Het was alsof ik onder een douche had gestaan en dat het water de pijn van boven tot onder had weggewassen. Het heeft een tijd geduurd voor ik besepte wat er met mij gebeurd was, wat ik beleefd had. Sinds dit uur is de pijn volledig verdwenen.

In een kort daarna gedaan rontgenonderzoek heeft men geen zweer gevonden. Na tientallen jaren ben ik nu geheel vrij van pijn geworden en dat tot op vandaag gebleven. Ik ben nu een volkomen gezond en gelukkig mens en dank Bruno Gröning en al degenen die mij hebben geholpen om in God en de goddelijke kracht te geloven."

Paracelsus, de beroemde arts uit het begin van de 16e eeuw, wist blijkbaar ook van het fenomeen „reinigings (regelings) pijn". Men leest in zijn geschriften het volgende: „Wie gezond wil worden, die moet eraan denken, dat het zonder pijn niet geschiedt [...] en zoals wij in ons zweet ons voedsel winnen, zo is het ook hier: in ons zweet, met pijn, worden wij van ziekten gezond."

In de homeopathie is het begrip „beginverergering" bekend. Na het innemen van een homeopatisch middel gebeurt het vaak, voordat de genezing plaatsvindt, dat de ziektesymptomen enige tijd erger worden.

Friedrich Brechbuhl, een genezer uit Zwitserland, ziet in genezing „een activering van krachten die vaak eerst de afweer, een ziekteverschijnsel, oproepen." Hij noemt dit de genezingscrisis, de geboorteweëën van de gezondheid. Dit is voor hem altijd slechts een bevestiging dat de zieke kan worden geholpen.

Uit gesprekken met genezers kwam nog meer bevestiging. De alternatieve genezer Hossenfelder uit D. had vastgesteld, dat bij 80% van alle patiënten de pijn door de behandeling toenam. Vaak hield deze schijnbare verergering enige tijd aan om dan ineens te verdwijnen.

Erika Petz, genezeres uit M., vindt de aanvankelijke verslechtering bij patiënten die ze behandeld heeft met de genezende kracht, natuurlijk. Volgens haar wordt daardoor duidelijk dat de genezende kracht aanslaat. Beginverergeringen zijn echter niet beslist noodzakelijk voor een genezing, ook zonder zulke reacties is genezing mogelijk.

Rudolf Thetter beschrijft in zijn boek „Magnetismus - Das Urheilmittel" („Magnetisme - Het oergeneesmiddel") zijn ervaringen als genezer. Hij vindt het moeilijk om aan de patiënten die

naar hem toekomen duidelijk te maken, dat het vaak nodig is om een „crisis" te doorstaan alvorens men geneest. Hij zegt:

„Op zulke crises kan niet nadrukkelijk genoeg gewezen worden, omdat, als de crisis begint, je zo vaak te horen krijgt: 'Voordat ik in behandeling kwam was ik ziek, maar nu ben ik pas echt ziek geworden.'[...] Zulke crises zijn vaak heftig, met koorts, diarree - zelfs heftige diarree - vermeerderde urineproductie, duizeligheid, lusteloosheid, overmatig zweten, sterke onlustgevoelens, prikkelbaarheid, tijdelijke slapeloosheid, menstruatie die sterker of zwakker is.[...]

Vooraf komen de symptomen van de ziekte waaraan men lijdt versterkt tevoorschijn. Je kunt begrijpen dat een zieke het vertrouwen in een behandeling kwijtraakt als die hem zieker lijkt te maken dan hij al was."

Thetter is van mening, dat „crises natuurlijke ontwikkelingen in het genezingsproces" zijn, die „onschadelijk zijn en noodzakelijk voor het herstel". In deze crises ontvouwt zich „een werken vol wijsheid" van het goddelijke onbewuste. Zo kan men niet van tevoren vaststellen of en wanneer en in welke mate een crisis optreedt. Hij ziet de oorzaak van de crises daarin, dat het organisme door de behandeling versterkende krachten krijgt toegevoerd. Het zieke organisme krijgt als het ware „hulptroepen" ter beschikking gesteld. De genezingzoekende voelt zich sterker, beter. Zijn hele organisme leeft op, totdat de krachten in hem, aldus Thetter, „zo sterk zijn geworden, dat ze opnieuw de strijd tegen de ziekte kunnen aanbinden". Deze nieuwe strijd van het versterkte organisme begint en de crisis zet in. Dit heeft hij bijzonder vaak gezien bij chronische ziekten. In de crisis wordt de stoornis weer acuut; de ziekte verlaat het lichaam.

„Als na de crisis de ziekte wellicht in afgezwakte vorm blijft bestaan, dan wordt door nieuwe toevoer van levenskrachten een nieuwe crisis bewerkstelligd. Deze crises herhalen zich met steeds groter wordende tussenpozen, waarbij ze steeds verder afzwakken,[...] tot uiteindelijk de overwinning, dat wil zeggen de genezing, is bereikt."

Thetter onderstreept dat het anderzijds verkeerd is om bang te zijn voor deze crises:

„Bij een aanzienlijke hoeveelheid aandoeningen treden ze nauwelijks merkbaar naar voren als een zwakke benadrukking van het normale ziektebeeld. Soms treden ze helemaal niet op en toch volgt de genezing."

Een dogmatische visie kan men bij deze processen niet gebruiken, want, aldus Thetter: „We staan immers tegenover het leven met zijn eigen wetten, die met ons verstand niet te doorgronden zijn."

Mevrouw Mary Ehlen uit B. beleefde haar genezing helemaal zonder regelingspijn. Sinds juni 1991 leed ze aan een uiterst pijnlijk schouder-armsyndroom aan de rechterarm, dat ondanks voorgeschreven rust niet wilde verdwijnen. Daarnaast had ze al tien jaar lang rugpijn [chronische lumbago (spit)]. Door de pijn kon ze 's morgens nauwelijks uit bed komen. Fysiotherapeutische behandeling met fango en massage bracht verlichting, maar kon terugkeer van de klachten niet voorkomen. Maagpijn, die volgens haar huisarts werd veroorzaakt door een reflux, had ze sinds medio 1991. Ze kreeg zuurbindende medicijnen die de pijn verzachtten. Op de avond van 31 januari 1992 hoorde mevrouw Ehlen over de leer van Bruno Gröning . Dezelfde avond verdween al haar pijn. Sinds deze spontane genezing is ze zonder klachten gebleven. Ze heeft geen medicijnen meer nodig en ze kan zich zonder pijn bewegen.

De betekenis van de gedachten bij het „regelingsproces"

Bruno Gröning wees heel duidelijk op het belang van de gedachten in deze overgangstijd tot de genezing. Het regelen wordt door een geestelijke kracht in werking gesteld en staat daardoor

in aanzienlijke mate onder invloed van het gedachteleven van het individu. In het voorafgaande heb ik reeds duidelijk gemaakt dat voor het opnemen van de heilstroom niet alleen een open lichaamshouding noodzakelijk is, maar dat ook een „open hart“ van grote betekenis is. Door negatieve gedachten zoals zorgen of denken aan ziekte, sluit men zich af voor het binnenstromen van deze kracht. Ieder kan dit bij zichzelf gemakkelijk waarnemen. Omdat het regelingsproces het gevolg is van de binnenstromende kracht, hangt het verloop van dit reinigingsproces af van het ononderbroken binnenstromen van de heilstroom. Het is daarom gemakkelijk te begrijpen dat Bruno Gröning er steeds weer op wees om, vooral tijdens het omschakelen, erop te letten met welke mensen men omgaat.

Friedrich Retlow schrijft in zijn werk „De aard en werking van Bruno Gröning's heilstroom“ over deze overgangstijd:

„De gedachtewereld is van groot belang voor deze overgangstoestand en voor de tijd totdat de genezing een feit is. Vooral bij de genezingen door de krachtstroom van Bruno Gröning, waar de materialistische wereld ongelovig en afkeurend tegenover staat, is het gevaar aanwezig dat afwijzende en kwaadwillige opinies op de zieke inwerken. Met suggestieve macht wordt dan het geloof in Gröning's vermogen, en daarmee het geloof in de eigen genezing en het weer gezond worden, kapotgemaakt. Dat zo'n schadelijke invloed - vooral als ze door het gevoel van de patiënt wordt opgenomen - de voortdurend werkende en nieuw binnenstromende heilstroom onderdrukt en vernietigt, is duidelijk. Menige terugval in de vroegere ziekte-toestand is op deze verwoestende inwerking van negatieve gedachten terug te voeren. Gedachten zijn krachten die hun specifieke trilling en uitstraling hebben. Zoals een kachel weldadige warmte, maar ook vergiftigende kolendamp kan verspreiden, zo zendt de mens door zijn gedachten onophoudelijk hetzij gezonde, verheffende krachten uit als hij aan het goede denkt, hetzij ongezonde en verlagende krachten als hij zich overgeeft aan slechte gedachten.

Als dus zieken die herstellende zijn, vanuit een harmonische omgeving van goede, hulpvaardige en betrouwbare mensen in een heel andere wereld vol cynici, twijfelaars en ongelovigen terecht komen en zich daar niet van kunnen losmaken, dan kan om genoemde redenen een terugval optreden. Van zo'n terugval zijn uiterlijk gezien de oorzaken niet te achterhalen.

Het is daarom verstandig om bij zo'n verandering van omgeving, zoals over het algemeen in de omgang met twijfelaars en met hen die onwetend zijn, zoveel mogelijk te zwijgen over de genezing die plaatsvindt door de heilstroom. Pas als de overgangstijd achter de rug is en de gezondheidstoestand stabiel lijkt te zijn, kan men er vrij over spreken.”

In eerder genoemd boek heeft genezer R. Thetter het over soortgelijke ondervindingen:

„De hoogste eisen aan de helper worden meestal al gesteld door de beginnende twijfel van de patiënt bij de eerste 'crisis' die zich voordoet.[...] Alle vrienden en kennissen, de mensen die alles beter weten, bemoeien zich ermee.[...] Dit alles maakt voor degene die herstellende is het leven moeilijk [...] en voor het genezingsproces zelf leidt het vaak tot ongunstige gevolgen.[...] Het is het beste als de [...] patiënt er met niemand over spreekt.”